

Prof. Dr. Karl Richter.

Toespraak gehouden tijdens het 4^e internationale congres van slachtoffers van mobiele telefonie in Olten, Zwitserland, 4 november 2006.

Van de democratie naar een dictatuur van de industrie.

Mobiele Telefonie gezien door de ogen van haar slachtoffers.

De problematiek van de mobiele telefonie heeft vele gezichten. Aan de ene kant heeft iedere gebruiker zelf de keus om de omvang van het risico te bepalen. De draadloze DECT telefoons, waar zelfs de Duitse Commissie ter bescherming tegen Straling ondertussen voor waarschuwt, zullen hopelijk spoedig wijken voor een nieuwe generatie draadloze telefoons die alleen straling afgeven als ze gebruikt worden. Het grootste probleem blijft echter aan de andere kant de zendmasten die aan de burgers opgedrongen worden en die op steeds kleinere en - naar de huidige stand van kritisch onderzoek - onverantwoorde afstanden van elkaar geplaatst worden. Dat is hetzelfde als wanneer u wettelijk gedwongen zou worden om te roken.

De UMTS techniek vereist dat zendmasten op steeds kortere afstanden van elkaar geplaatst worden. Daardoor dringt een enorm aantal nieuwe antennes door in de bebouwde kom en wordt het probleem nog toegespitst. De kleine deelstaat waar ik vandaan kom (*Saarland vert.*) laat beide kanten van de medaille als voorbeeld van deze tegenstrijdigheid zien. De deelstaat wil een gidsland zijn voor de mobiele telefonie en maakt trots op Internet reclame voor een draadloos Saarland, een land zonder kabels, een snoerloos paradijs. Het ziet zichzelf vooruitlopen op het gebied van de kunstmatige intelligentie maar ziet niet in dat het, waar het de natuurlijke intelligentie betreft, in gelijke mate afdaalt naar het niveau van een ontwikkelingsland. Het laat naar beide kanten een ontwikkeling zien die u in afnemende helderheid zo of ongeveer hetzelfde bijna overal aantreft. Friedrich Dürrenmatt heeft helemaal gelijk: kleine landen zijn door hun eenvoudige structuur sneller te doorzien en daardoor als het ware geroepen om model te staan voor de rest van de wereld.

1. Het rechteloos maken van de slachtoffers. Een voorbeeld uit de praktijk.

Onze Vereniging van Saarlandse Burgerinitiatieven Mobiele Telefonie heeft de regering in open brieven, oproepen, kritische berichten, eigen onderzoeken en informatiebijeenkomsten steeds weer op de problemen gewezen. Dit bleef twee jaar lang zonder herkenbare reactie. Daarna hebben wij de Beierse arts Dr. Cornelia Waldman-Selsam, die sinds 2 jaar de invloed op de gezondheid van hoogfrequente straling onderzoekt, gevraagd om op 3 plaatsen waar zendmasten staan bij 40 personen een rapport op te stellen.

Het eerste rapport is sinds december 2005 beschikbaar. Het gaat om verschillende gezinnen die na de plaatsing van een zendmast hun gezondheid op raadselachtige wijze zagen aftakelen waar geraadpleegde artsen eerst geen verklaring voor konden vinden. Mevrouw Waldmann stelde ernstige lichamelijke belasting en beschadiging vast ten gevolge van de opstelling van een nieuwe zendmast en eiste – samen met de getroffen slachtoffers- een onmiddellijk ingrijpen van de gezondheidsautoriteiten.

Het voorbeeld laat ook zien met welke reacties van ambtenaren de burgers in zulke gevallen te maken hebben. Men kreeg niet eens antwoord. Niemand van de gezondheidsdienst of van het Ministerie voor Gezondheid nam de moeite om zich ter plekke op de hoogte te stellen van de situatie van de in nood verkerende burgers. In plaats daarvan stelde een meettechnicus publiek vast dat de grenswaarden duidelijk niet bereikt waren en tegelijkertijd stelde hij de medische diagnose dat het dientengevolge slechts te maken had met inbeelding en psychische afwijkingen.

Onopgehelderd bleef echter waarom de laatste tijd in de omgeving van zendmasten ook zo vaak ADHD kinderen en afwijkingen bij dieren en planten aangetroffen worden.

Onze Minister van Justitie, Gezondheid en Sociale Zaken deelde ondertussen de slachtoffers mee “dat hij hen wat dat aangaat gerust kon stellen en dat naar hedendaagse opvatting van alle met naam en faam bekendstaande deskundigen geen verband te vreezen zou zijn met de aanwezige blootstelling door velden van mobile telefonie”. Toen daarop een van de families een klacht indiende tegen Vodafone loste justitie dit probleem op haar eigen wijze op:

“Aangezien de emissienormen zijn aangehouden bestaat er niet voldoende verdenking van nalatigheid bij lichamelijk letsel en wordt de firma Vodafone niet in staat geacht de overtreding te hebben begaan zelfs indien de klachten daadwerkelijk terug te voeren zijn tot de door haar gebezigde techniek”.

Ook de afhandeling door ambtenaren van medische rapporten die door 30 getroffen burgers werden ingediend kwam overeen met alle eerdere opgedane ervaringen en liet zien dat er een centrale regie gevoerd werd door de Minister van Justitie, Gezondheid en Sociale zaken. (Burgers die ernstig getroffen zijn hebben hem inmiddels aangeklaagd voor niet verleende hulpverlening en aanstichting bij ondergeschikten). In ieder geval wisten we vanaf dat moment hoe fantastisch de staat de providers beschermt, en hoe slecht de getroffen burgers beschermd worden.

Ik ken in Saarland en in heel Duitsland steeds meer mensen die op deze wijze feitelijk beroofd zijn van hun rechten. Vertwijfeld proberen zij zich met hoge kosten te beschermen tegen de straling. Zij trekken zich terug in hun kelders om maar te kunnen slapen, zij verkopen hun woningen en huizen met groot waardeverlies, zij leven in woonwagens op zoek naar plaatsen waar ze niet bestraald worden en zij kunnen zich soms alleen nog maar met beschermende kleding in stedelijke gebieden wagen. In deze gevallen is niet de psychische waarneming van de slachtoffers gestoord maar het menselijke en sociale gedrag van de daders.

Ook steeds meer kritische juristen keren zich tegen deze rechtspraak die ertoe bijdraagt dat wij op deze wijze feitelijk rechteloos gemaakt worden. De menselijke waardigheid is onaantastbaar stelt het eerste artikel van de Duitse grondwet. In zijn sympathiek boek “Was würde Jesus heute sagen”, dat kritisch de gevolgen bespreekt van een politiek die positief staat tegenover het kapitalisme, stelt Heiner Geißler dat deze menselijke waardigheid zonder meer de belangrijkste stelling is in onze grondwet. Degenen die verantwoordelijk zijn voor de mobiele telefonie schijnen hier nog nooit van gehoord te hebben. Zij gaan met het lichaam en met de eigendommen van mensen om als ten tijde van de lijfeigenen. Veel mensen ervaren de uitwerkingen van straling als niet minder dan foltering. In vreedstijd worden zij verdreven uit hun huis en woning en zonder schadeloosstelling onteigend.

Een systeem dat zulke offers vraagt van haar burgers mag zich dan met behulp van politieke en financiële krachten tot nader order staande houden maar zijn sociale, democratische en ethische rechtvaardiging heeft zij echter al lang verloren.

2. Het manipuleren van de waarheid.

Terwijl de overbelasting door elektromagnetische velden als een lawine op ons afkomt (vaklui schatten dat de toename alleen al de laatste twee jaar vertienvoudigd is) verhindert de financiering van het onderzoek door de telecomindustrie in toenemende mate ook het onafhankelijke onderzoek naar de risico's. Insiders schatten dat op het moment 60 tot 80% van het desbetreffende onderzoek door de telecomindustrie betaald wordt. Alleen al het feit dat de in winst geïnteresseerde veroorzaker van de risico's tegelijkertijd haar beoordeling sponsort is in hoge mate verdacht. Maar zoals prof. R. Frentzel-Beyme (Bremer Institut für Präventionsforschung und Sozialmedizin *vert.*) al in interviews heeft aangetoond bepaalt de industrie in de praktijk ook de verdeling van de fondsen bij projecten die door de staat als opdrachtgever mede gefinancierd worden.

Talrijke voorbeelden laten zien hoe mensen met behulp van geld gemanipuleerd worden. Bij de zogenaamde Interphone-studie die het verband tussen mobiel telefoneren en hersentumoren onderzocht werd al na korte tijd categorisch verklaard dat er niets aan de hand was en werden de aanwijzingen voor de nog niet onderzochte lange termijn gevolgen verdoezeld. De telecomindustrie betaalt de bijscholing van artsen die volgens getuigenverklaringen hoog opgeven over UMTS mobieltjes. En als onderzoeksprojecten tot een voor de industrie nadelig resultaat leiden en dennenbomen inderdaad na een UMTS bestraling bruin verkleuren, krijgt men ondanks herhaaldelijk navragen geen inzage in de resultaten. (Idem bij de (Beierse *vert.*) rundveestudie, UMTS onderzoeksprojecten, de Reflexstudie o.l.v. Prof Adlkofer).

Over het geheel genomen kunt u bijna als een wetmatigheid vaststellen dat het onderzoek dat door de industrie betaald wordt overwegend leidt tot geruststellende uitspraken over onschadelijkheid terwijl onafhankelijk onderzoek overwegend zware schade in het vooruitzicht stelt.

De manipulatie van de waarheid zet zich voort op een ander niveau op het moment dat de politiek verantwoordelijken de resultaten van het onderzoek dat gunstig is voor de telecomindustrie verheffen tot de enige echte waarheid. Dat zien we in de Duitse deelstaat waar ik vandaan kom met bijna voorbeeldige vasthoudendheid. De regering van de deelstaat Saarland heeft zich omgeven met raadgevers die haar en de bevolking geruststellen en verklaren dat de UMTS uitrol totaal onschadelijk is. De enige wetenschapper in Saarland die sinds tientallen jaren onderzoek verricht naar de werking van elektromagnetische velden, Dr. Ulrich Warnke, wordt genegeerd, omdat zijn kennisniveau er toe zou leiden de onbeperkte uitbreiding van de draadloze techniek te beschouwen als een misdaad tegen de bevolking. Een blik opzij naar de nog niet zo lang geleden ontrafelde geschiedenissen van vroegere milieuschandalen laat zien – te laat voor miljoenen doden – in hoeverre lobbyisme, financiering door de industrie en overeenkomstige belangen van de regeringen al eerder een gevaarlijke en verdorven alliantie voor de bevolking waren. Of men nu denkt aan de geschiedenis van het roken, van asbest of impregneermiddelen voor hout: de risico's waren decennialang en in het geval van asbest en roken al een halve eeuw bekend.

Maar deze gevaren werden door de industrie met behulp van goed betaalde wetenschappers en een op de economie gerichte politiek in nevelen gehuld. Ook kritische juristen zoals Prof. Erich Schönberg, indertijd officier van justitie in het proces van de impregneermiddelen voor hout, ziet dat dit model bij de ontwikkeling van de telecomindustrie al op grote schaal toegepast is.

Er is voor de bevolking in ieder geval alle aanleiding om op de hoede te zijn voor de winstgevende samenwerking van de telecomindustrie met de politiek en de wetenschap.

Van een op winst beluste industrie mag men niet verwachten dat ze een leerproces doormaakt. Maar waarom hebben onze regeringen in de Bondsrepubliek en haar deelstaten niets geleerd

uit de geschiedenis van deze milieuschandalen? Waarom wordt niet een duizendste van de ontvangen 50 miljard UMTS euro geïnvesteerd in onderzoek dat volkomen onafhankelijk is van de industrie? Ik bestrijd politici niet het recht op lichtzinnigheid en avontuur. Maar dat recht hebben zij niet waar zij beslissen over de gezondheid en het eigendom van miljoenen mensen en toekomstige generaties die zij vertegenwoordigen.

Galileo Galilei heeft nog steeds gelijk waar Bertold Brecht hem laat zeggen: “Degene die de waarheid niet kent is dom. Maar wie de waarheid kent en ontkent is misdadig”.

Ook de geschiedenis van de dertig zilverlingen schijnt vandaag actueler dan ooit, ook al gaat het niet meer om dertig zilverlingen maar om bedragen van 50 miljard euro!

(Binnenkort mogelijk in een nieuwe ronde: Wimax!?)

3. Consumentenbescherming – die weerloos maakt.

De bagatellisering van de risico's door de ambtenarij is een overtreding van het voorzorgsprincipe volgens artikel 2.2 van de Duitse grondwet en artikel 174 van het Europees Verdrag. Zij zorgt ervoor dat de normale richtlijn van de consumentenbescherming in de telecommunicatie een gevaarlijke ideologie wordt die doet alsof ze de bedoeling heeft om de burger te beschermen maar ondertussen commerciële belangen bedient.

Er bestaat geen sluitend bewijs voor de gevaren en beschadigingen –

Dat wordt steeds maar weer tegen getroffen burgers gezegd.

Een publicatie betreffende dit thema uit 2002 van de Vereniging voor Elektrotechniek, Elektronica en IT (VDE) stelt dat er ook nooit sprake kan en zal zijn van een exact bewijs van onschadelijkheid. (Zie Mobilfunk, Gesundheit und die Politik, uitgegeven door M. Runge, F. Sommer en G. Oberfeld, 2006, pg. 55). Beide publicaties stoelen niet alleen op heersende hiaten in het onderzoek maar vooral op het feit dat biologische organismen van geval tot geval verschillend reageren op toxische blootstelling- zoals in het geval van roken.

Maar is het niet ronduit pervers dat de verantwoordelijke personen uit de industrie, de politiek en de wetenschap zich zelf ontslaan van de plicht om een betrouwbaar bewijs van onschadelijkheid te leveren terwijl van de getroffen burgers een sluitend bewijs geëist wordt van de schadelijkheid?

U wordt door de emissienormen voortreffelijk beschermd –

Wordt ons door de Telecompolitiek steeds maar weer als tweede stelling via alle mogelijke kanalen verzekerd. Hoe staat het echter met de –als je het internationaal vergelijkt zoals bekend extreem hoge- Duitse emissienormen voor blootstelling aan hoogfrequente velden? Die zijn te danken aan de bemoeienis van een dicht bij de industrie staande privé-vereniging (ICNIRP) die ook al fout zat met haar emissienormen voor het laagfrequente spectrum. Ze werden vastgesteld om het lichaam te beschermen tegen opwarming en hielden geen rekening met de niet-thermische effecten die sindsdien in het middelpunt van de discussie staan. En anders dan de veel voorzichtiger emissienormen van de vroegere DDR houden ze ook geen rekening met de duur van de blootstelling. Alles tezamen wordt duidelijk waarom de Duitse emissienormen blootstelling tot 10.000.000 $\mu\text{W}/\text{m}^2$ toestaan terwijl een commissie van de EG (STOA) een waarde van 100 $\mu\text{W}/\text{m}^2$ heeft aanbevolen en onderzoekers en medici die onafhankelijk zijn van de industrie de voorzorgswaarde eisen die in 2002 in Salzburg werd aangenomen; buitenshuis een maximale waarde van 10 $\mu\text{W}/\text{m}^2$, binnenshuis van 1 $\mu\text{W}/\text{m}^2$.

Metingen zoals die door het Saarlandse antennebureau en soortgelijke instanties worden doorgevoerd en die alleen maar proberen aan te tonen dat de gemeten waarden ver onder de emissienormen liggen zijn slechts een voortzetting van de bagatellisering, nu door middel van technische hulpmiddelen. Volgens een van mijn collega's in de natuurkunde zijn ze net zo effectief in het beschermen van de consument als **het dure bewijs** dat uit ons stopcontact een

stroom van 230 Volt komt. Waarom vragen noch de Saarlandse meettechnici noch hun opdrachtgevers zich af wat er ver onder de gemeten waarden goed gedocumenteerd is aan gezondheidsschaden? Waarom komen zij niet in gewetensnood als zij gemiddeld 3 % van de toegestane emissienormen meten, voor hen ongevaarlijk en een signaal voor verdere uitrol, terwijl ze daarvoor in andere Europese landen met lagere emissienormen allang als crimineel vervolgd zouden worden?

De zojuist gepubliceerde Benevento-resolutie, opgesteld tijdens een congres van eminente onafhankelijke wetenschappers kwalificeert dit “zich verschansen achter emissienormen” als een route naar gevaarlijk politiek zelfbedrog. Maar ook als bedrog aan de eigen bevolking.

Zendmasten op de daken zijn niet alleen goed voor uw portemonnee maar ook voor uw gezondheid –

wordt verhuurders van daken door de providers in een van hun meest duistere geloofsartikelen voorgelaten. Maar deze koehandel is in tweeërlei wijze vals. Zoals een verslag van het testlaboratorium IMST in 2005 heeft laten zien, blijven de verhuurders helemaal niet zo verschoond van de stralingsbelasting als men hen beloofd heeft. Toch doen ze goede zaken en kunnen ze ervan op aan dat het grootste deel van de straling inderdaad naar de zijkanten gaat – dus naar de burens die in plaats van een lucratieve deelname opgezadeld worden met aantasting van hun gezondheid en waardeverminderingen van hun woningen en onroerend goed. Ieder van ons die zich ten laste van derden van zulke praktijken zou bedienen zou strafrechtelijk ter verantwoording geroepen worden. Maar de overheid heeft dit verheven tot een wettelijk beschermde alledaagse praktijk, hetgeen op indrukwekkende wijze de onrechtvaardigheid en de morele verderfelijke van haar telecompolitiek laat zien.

Electro-overgevoeligheid bestaat niet –

Wordt ook beweerd door consumentenbeschermers die verschillende mate van overgevoeligheid bij andere milieubelastingen niet ter discussie stellen. Maar om haar robuuste doelen te bereiken bij het uitvoeren van de gewenste telecompolitiek heeft men overeenkomstige robuuste stellingen nodig. Over het groeiende aantal electrosensibele mensen wordt daarom zonder genade heen gewalst. Dieren in een reservaat hebben het beter! Op een conferentie in mei 2006 in Stockholm is het verschijnsel Electro-Hypersensitivity (EHS) niet alleen bevestigd maar tevens is er de eis gesteld om in onze maatschappij electro-gevoelige mensen in staat te stellen om een leven te leiden in gezondheid en menselijke waardigheid.

Wij Duitsers zouden na onze ervaringen met twee totalitaire regimes een bijzonder aanleiding moeten hebben om zulke eisen serieus te nemen.

Over het “serieus nemen van de zorgen” door de overheid –

Iedereen die zich met de telecom materie bezig houdt weet hoe de overheid steeds maar weer verzekert hoe serieus zij de zorgen en angsten der bevolking neemt. Maar alleen al de uitdrukking “zorgen en angsten” in plaats van gevaren en schade laat de vastberadenheid zien om het risico in de subjectieve waarneming van de burger te verschuiven, om zelf de wettelijke zorgplicht te ontlopen en om de uitrol van de mobiele telefonie onbekommerd voor te zetten.

De betreffende uitdrukking etaleert zichzelf al gauw tot een cliché van de politieke retoriek die zorgplicht huichelt en voorgeeft dicht bij de burger te staan om juist een tegenovergesteld politiek handelen te verdoezelen.

Samengevat:

Alle deze toegelichte manieren van denken sommeren zich tot een systeem van consumentenbescherming dat de burger in werkelijkheid weerloos maakt. Daarbij gaat

het niet alleen om materiele schade en schade aan de gezondheid maar ook om een wezenlijke beschadiging van onze democratische samenleving.

4. Democratie die ons onthouden wordt.

De moderne democratie en het Europese Verdrag over de rechten van de mens zijn geworteld in de Europese verlichting, de Amerikaanse Verklaring voor de Rechten van de Mens uit 1776 en de Franse Revolutie met haar boodschap van vrijheid, gelijkheid en broederschap. In het kielzog van de ontwikkeling van de telecomindustrie hebben de macht van de overheid en het kapitaal ervoor gezorgd dat deze historische verworvenheden voor steeds meer mensen drastisch beperkt zijn.

Mensen die in naam vrij zijn worden afstanden tot zendmasten opgedrongen die onverantwoordelijk zijn bij de werkelijke kennis van de hedendaagse stand van het wetenschappelijk onderzoek. De winsten van industrie, overheid en commerciële afpersers moeten door steeds meer burgers opgebracht worden en betaald met materiële offers en gezondheidsschade; de staat bevordert een totaal nieuwe vorm van een *tweeklassensysteem* van een klasse van winnaars met in haar spoor een klasse van verliezers en van mensen die uitgebuit worden. Op een mensvijandelijke manier hebben heersers de beschikking over overheersten en dit systeem is in de plaats getreden van broederschap.

Even zo talrijk zijn de overtredingen tegen de Europese conventie voor de rechten van de mens en haar verankering in de Duitse grondwet.

Overtredingen tegen de onaantastbaarheid der menselijke waardigheid heb ik reeds genoemd.

Artikel 2.2 van de grondwet en artikel 174 van het Europees Verdrag leggen de voorzorgplicht tegenover risico's bindend bij de overheid. Wij zijn momenteel echter getuige van een nationaal veldonderzoek waar een miljoen mensen bij betrokken zijn.

De bescherming van minderheden, maar ook van zwakkere en overgevoelige mensen is een kwaliteitskeurmerk van onze democratie. Over de minderheid van de electrogevoeligen wordt echter heengelopen en zij worden in diskrediet gebracht op een manier zoals wij die kennen uit totalitaire staten.

Tot de taken van de democratie behoort verder de bescherming van het eigendom (Artikel 14 van de –Duitse- Grondwet). De waardeverminderingen die plaatsvinden in de nabijheid van zendmasten bereiken zelfs het stadium van onverkoopbaarheid van onroerend goed en komen daarmee feitelijk neer op onteigening. Opgeteld is het de grootse vernietiging van volksvermogen sinds de tweede wereldoorlog.

Tot de grootste verworvenheden van de democratie behoort de gelijke behandeling van haar burgers. Katholieke en protestantse kerken hebben daar onlangs nog onder het waardebegrip gerechtigheid aan herinnerd. De regenten echter die in het zicht van de landelijke kerkendag indruk willen maken door zich met pathos te bekennen tot gerechtigheid en tot alle andere mooie democratische en christelijke waarden engageren zich bij hun telecompolitiek doodgevoerd met een nieuw systeem van het onrecht, waarbij de winst van de een gekocht wordt met de uitbuiting van de ander. Zij verzekeren de industrie, de commercie en de eigen politiek royale inkomsten maar laten de burgers, die daarvoor de prijs moeten betalen, zitten met alle lasten:

- Met gezondheidsklachten die de huidige medici in de regel niet kunnen duiden noch genezen;
- Met de vaak hoge kosten om wegen - en dwaalwegen - te zoeken voor therapie;

- Met kostbare pogingen om zich te beschermen - hetgeen heel moeilijk is omdat degenen die er verantwoordelijk voor zijn wel nagedacht hebben over een krachtige en bijna alles doordringende (gepulste) straling maar niet over de mogelijkheden van een effectieve bescherming;
- Met waardeverminderingen van onroerend goed;
- Met moeilijk inschatbare risico's voor de lange termijn waar geen der verantwoordelijken uit de industrie, de politiek of de wetenschap, die nu de burgers verzekeren dat zij geen gevaar lopen, aansprakelijk voor wil zijn.

Dat alles is niet het gevolg en het gezicht van een democratische markteconomie maar is een onvervalste kapitalistische uitbuiting. Zij heeft de burgers die het eigenlijke onderwerp van de democratie zouden moeten zijn, tot object en slachtoffer gemaakt van commerciële belangen en veldonderzoek en haar daarmee tot handelswaar gedegradeerd.

De Bondsregering en de deelstaten verzaken ook in structureel opzicht hun democratische constitutionele plichten:

- De staat heeft de plicht om burgers te beschermen tegen de egoïstische belangen van de industrie. Sinds de acceptatie van 50 UMTS miljarden heeft zij echter op fatale manier aan onafhankelijkheid, die daarvoor juist nodig is, ingeboet en zij heeft zichzelf tot aanstichter der ontwikkelingen gemaakt.
- Commissies die zich bezighouden met ethiek of met toekomstige ontwikkelingen en die - waar Duitsland juist zo trots op is – bijdragen aan de richtingbepaling van normen en waarden in de politiek, schijnen te zwijgen als het om veel geld gaat.
- En waar ook de rechterlijke macht zich baseert op valselijk vastgestelde grenswaarden lijkt de democratische scheiding der machten afgelost te zijn door een gelijkvormigheid der macht, die de burger kansloos maakt – en wel nergens duidelijker dan in onze voorbeeldige modelstaat.
- Tegelijkertijd wordt echter ons systeem van deelstaten op een schaamteloze manier misbruikt ter beperking van de sociale- en gezondheidspolitieke verantwoordelijkheid, hetgeen nader aan te tonen is.

5. Het exporteren van de verantwoordelijkheid.

In het breiwerk van competenties en verantwoordelijkheden biedt een constitutioneel federaal staatsbestel aan de op zichzelf staande regio's klaarlijk tegenstrijdige mogelijkheden. Het moedige besluit van het Kanton Wallis (als mijn informatie juist is) om de uitrol van UMTS vanwege de onberekenbare risico's tot nader order te stoppen, benut ten volle haar politieke onafhankelijkheid om de bevolking in bescherming te nemen. De Duitse deelstaat waar ik echter vandaan kom benut haar politieke onafhankelijkheid om, en niet alleen op het gebied van UMTS, te komen tot een algehele mobilisatie voor de draadloze maatschappij, daarbij de niet calculeerbare risico's voor nu en de toekomst moedig op de koop toe nemend.

Onze alliantie van Saarlandse burgerinitiatieven tegen zendmasten heeft de minister-president van het land, de Heer Peter Müller en drie van zijn ministeries (gezondheid, milieu en economie) op 21 juni van dit jaar in een open brief ervan beschuldigd dat de telecompolitiek van het land zich in het licht van onafhankelijk onderzoek en masse schuldig maakt aan nalatigheid inzake hulpverlening bij zwaar lichamelijk letsel en doodslag, althans onverantwoordelijke omgang met de waarheid, met burgers en hun democratisch welzijn. Antwoord werd ontvangen van het Ministerie van Justitie, Gezondheid en Sociale zaken die alle beschuldigingen botweg als ongefundeerde aantijgingen van de hand wees. Zij beriep

zich daarbij op de eenstemmigheid van – niet nader genoemde – adviescommissies en beperkte haar taak als Duitse deelstaat als volgt; “De Duitse deelstaten zijn slechts verantwoordelijk voor de bewaking en naleving van de grenswaarden (emissienormen). Ook in Saarland worden deze niet overschreden en in de meeste gevallen slechts voor een klein deel benut” (Afdeling Gezondheid en consumentenbescherming, 20.7.2006, Az. G 5/2 4095.45-142).

Heeft een land met een hoge schuldenlast voor het uitoefenen van een dergelijk bescheiden taakveld een eigen minister van gezondheid nodig of eigenlijk wel een hele regering?

In zijn boek “*Vom schönen Schein der Demokratie. Politik ohne Verantwortung – am Volk vorbei*“ levert de bekende jurist Hans Herbert von Arnim kritiek op het Duitse federalisme: „Het zich onttrekken aan de verantwoordelijkheid komt nergens zo extreem tot uiting als in het typisch Duitse federalisme”. (Voorwoord bij de pocketuitgave 2002). De Saarlandse telecompolitiek bevestigt op indrukwekkende wijze deze verbrokkeling van de verantwoordelijkheid binnen de deelstaat. De grensoverschrijdende bevoegdheid van de rijksoverheid wordt benut om de verantwoordelijkheid af te schuiven; de onafhankelijkheid van de deelstaat waar men zich vaak op beroept wordt daarentegen gebruikt om een wijze van consumentenbescherming door te voeren die providievriendelijk is en die wij onverantwoordelijk vinden – onverantwoordelijk wat betreft de omgang met de kennis die op dit moment bij de wetenschap aanwezig is, onverantwoordelijk gezien het doel van het gezondheidssysteem en onverantwoordelijk tegenover betrokken burgers en toekomstige generaties.

Voorzoverre ambtenaren van de rijksoverheid zich in het openbaar uitspreken en concreet worden over de adviescommissies waarmee zij zagezien in overeenstemming handelen dan worden vooral het ICNIRP, het Bundesamt für Strahlenschutz (*cf. in Nederland de Gezondheidsraad vert.*) en de WHO genoemd. Voor kritische wetenschappers zijn dat juist verdachte autoriteiten. De ICNIRP is een privé-vereniging van de industrie, de (Duitse *vert.*) Wetenschapsraad heeft net een vernietigend rapport geschreven over het Bundesamt für Strahlenschutz en het geval Repacholi liet duidelijk zien hoe de WHO door de telecomindustrie geïnfiltreerd is. Waar een ingewikkeld breiwerk van verantwoordelijkheden wordt gesuggereerd is het veel juister om te stellen dat de krachten van het industriekapitaal worden gebundeld.

Waarom negeren onze regenten resoluties van wetenschappers en artsen (zoals laatst nog de Benevento-resolutie) waarvan op betrouwbare wijze is vastgesteld dat zij niet gesponsord worden door de telecomindustrie? Van wetenschappers en artsen die hun maatschappelijke en wetenschappelijke verantwoordelijkheid en de eed van Hippocrates nog niet afgegeven hebben bij de garderobe van de politiek der economische uitbuiting?

Mijn kritiek betreft niet het Federalisme in zijn algemeenheid. Maar in de hier waargenomen vorm lijken kleine deelstaten en globalisering elkaar te complementeren in de politieke denaturalisatie van verantwoordelijkheden - ten laste van de burger.

6. Voor een democratie met de macht bij het volk – en niet bij de commerciële belangengroepen.

Nadat de ambtenarij twee jaar lang iedere kritiek genegeerd heeft, nadat protesterende burgers twee jaar lang zijn platgewalst en gezien de onbeperkte uitrol van de draadloze barbarij tezamen met het hele arsenaal aan publieke bagateliserings geloof ik niet meer dat door middel van overleg veel te bereiken is tegen de alliantie van politieke en financiële machten. Samen met mijn medestrijders en medestrijdsters lijkt het mij tijd worden dat de slachtoffers resoluut andere wegen van democratisch verzet gaan inslaan – bij voorbeeld:

- Met als basis de afgelegde medische verklaringen kijken we of de mogelijkheid bestaat om alle groepen van mensen die verantwoordelijk zijn aan te klagen – zoals op dit moment gebeurt met de aanklacht tegen onze minister van gezondheid.
- In samenspraak met het Oostenrijkse instituut voor de mensenrechten, dat zojuist het boek “*Mobilfunk und Menschenrecht*” heeft uitgebracht, willen we ons scharen onder de eerste regio’s die een dergelijk proefproces beginnen bij het Internationaal Gerechtshof voor de mensenrechten in Straßburg.
- In een 10 pagina’s groot artikel (met de titel: *Telecompolitiek gezien vanuit het oogpunt van haar slachtoffers. 33 Saarlandse burgers verzoeken de Europese gemeenschap om hulp*) heb ik mij onlangs uit naam van 33 slachtoffers aan een EG commissie gewend.
- Genoemd boek en dit verzoekschrift aan de EG worden binnenkort vermoedelijk ook overhandigd aan de bondspresident. Hieruit citeer ik het laatste en afsluitende gedeelte, waarin niet alleen kritiek geleverd wordt maar waar ook duidelijk gezegd wordt, wat wij willen:

”Met dit bericht verzoeken wij de Europese Unie om hulp voor de ondertekenaars, maar ook voor de miljoenen medeburgers die heden ten dage in Europa op dezelfde manier behandeld worden. Tegelijkertijd wijzen wij erop dat men steeds duidelijker kan zien dat mensen in Saarland, Duitsland en geheel Europa naast technische vooruitgang ook hunkeren naar een vernieuwing van het politieke bewustzijn”. -

“Technische apparatuur is klaarblijkelijk beduidend stoorgevoeliger voor straling dan het menselijke organisme” aldus een geruststellende slotzin in een door de minister voor gezondheid uitgegeven “voorlichtings”-brochure. Bondspresident Horst Köhler was beter op de hoogte toen hij in zijn laatste kerstboodschap wees op de bijzondere kwetsbaarheid van de mens. Zij maakt een herbezinning noodzakelijk op een menselijke en sociale leidraad voor een gezonde gemeenschap waar betrokken democraten zich weer thuis kunnen voelen.

Afsluitend vatten wij onze ideeën daarvoor samen met de volgende voorstellen:

1. Voor de vooruitgang:

De mens is het enige levende wezen dat door vooruit te denken in staat is zijn toekomst te bepalen. Maar de politiek reduceert deze toekomst heden ten dage vaak tot een economie op een wijze die zelfs uit economisch oogpunt niet vol te houden is.

Gezonde kinderen, onderwijs en democratische cultuur zijn de enige werkbare garanties voor een gezonde maatschappelijke ontwikkeling- ook in economisch opzicht.

2. Voor de gehele waarheid:

De bekende filosofe en schrijfster Hannah Arendt ziet het belangrijkste verschil tussen democratieën en totalitaire staten in de manier waarop zij zich onderscheiden in de omgang met de waarheid. De verlichting en de democratie bestaan bij de gratie van de *hele* waarheid; zij sterven af wanneer men zich beperkt tot het economisch bruikbare gedeelte.

3. Voor een levendige democratie:

De Amerikaanse president Abraham Lincoln heeft de democratie eens gedefinieerd als een “Regering van het volk door het volk en voor het volk”.

Waar slachtoffers van de mobiele telefonie thans mee opgezaald worden is een heerschappij van de industrie *over de hoofden van* het volk door regeringen en parlementen tot zegen van de industrie.

4. Voor groei, maar niet tot ieder prijs:

Wij bestrijden geenszins het belang van economische groei. Maar als de eis van economische groei ertoe leidt dat wij als mensen uitgebuit en armer worden dan heeft het bewustzijn van de

autoriteiten geen gelijke tred gehouden met de mentale en ethische eisen die aan economische groei gesteld worden.

5. Voor een politiek met menselijke waarden – en niet van commerciële belangen:

Carl Friedrich von Weiszäcker heeft eens gezegd dat iedere ethiek in de techniek zich uiteindelijk zou moeten concentreren op de naastenliefde. Een zodanige ethische techniek behoort ook tot de essentiële voorwaarden voor “de beschaafde wereld die gebaseerd is op liefde” waartoe de kerkedag in Saarbrücken onlangs nog heeft opgeroepen.

De Ondertekenaars van deze oproep beschouwen zich niet als principiële tegenstanders van de mobiele telefonie. Maar in de huidige expansievorm zien ze deze niet op weg naar een maatschappij der naastenliefde maar naar een meedogenloze maatschappij waar mensen geminacht worden en waar onrechtvaardigheid en sociale kilte heerst.

In de tussentijd waarin wij nog moeten wachten op de echte democratie heb ik in ons boek “*Mobilfunk, Kommerz en demokratische Kultur*” vijf voorstellen gedaan om tot een oplossing te komen en daarmee zou ik graag willen besluiten:

De Politieke oplossing:

Bertold Brecht wist het al:

Soms zou het eerlijker zijn als “de regering het volk ontbindt en een ander volk kiest”.

De Economische oplossing:

Als wereldwijd de hoeveelheid politieke domheid in goud gewogen zou worden dan zou de mensheid over een kapitaal beschikken waarvan alleen de rente al voldoende zou zijn om gemakkelijk te leven, zonder te werken.

De Pedagogische oplossing:

De heersende klasse bekommert zich niet langer om de goede manieren van kinderen maar omgekeerd de kinderen om de goede manieren van de heersende klasse. Zo zouden wij een stap zetten naar een familiegezind democratisch Duitsland.

De Democratische en Christelijke Oplossing:

In de naam van God en de Democratie;

Wij zijn het volk! Amen

En als eerste stap daartoe:

De burgers gaan het weer bedenken – en de regering gaat weer nadenken.

November 2006

Karl Richter

Prof. Dr. Em. Karl Richter, (Warnsdorf - Nordböhmen 1936), studeerde aan de Ludwig-Maximilians Universiteit in München. Hij is emeritus hoogleraar in de germanistiek aan de universiteit van Saarland. Voor zijn werk ontving hij in 2001 de gouden medaille der Goethe Gesellschaft.

Vertaling voor stopumts:

Henk Wever, Enkhuizen.

hw@ezs.nl

De vertaling is door de auteur goedgekeurd.